

לזכרו של גמלי

עברו 30 יום, שוב אנחנו כאן, ליד הקבר הזה, של גמלי. פה, על תלולית העפר מצבה חדשה, מבהיקה, מסנוורת את העין, קשה להתסכל בה, קשה עוד יותר לעכל את המילים החרוטות בה.

ההלם הראשון, הברק שהכה בנו - עבר, נשאר הכאב, נשאר החלל הריק ונשארו לנו דברים לא סגורים, דברים שלא הספקנו להגיד ועכשיו לא נוכל כבר. עם זה הכי קשה לנו.

מאז שגמלי הצטרף לכיתתנו, בילינו שנים של כל-כך הרבה ביחד, היינו כיתה קטנה שכולנו בה היינו כמו אחים, יחד הולכים לאכול, יחד בלימודים, בהפסקות ובערבים. בשנות הנעורים כמה הרבה שסויות עשינו יחד - "סחיבת מכוניות" נסיעה בטרקטורים לים, רחצות ליליות.

בצבא, גמלי שרת במחנה נתן ליד באר-שבע. באותו זמן גם אני חייתי בבאר-שבע במסגרת שנת שירות והיו שם גם יעקב וראובן ומירי ועוד רבים שהגיעו פעמים רבות ל"After" בעיר הגדולה, באר-שבע, ויצרנו לנו "סניף" חם של הבית.

בשנים שלא חייתי במעין, באחד מביקורי, גמלי חלף לידי בלי להגיד כלום. אחרי זמן קצר חזר, חייך חיוך גדול וחם ואמר לי: "זה נראה לי טבעי שאת פה, שכחתי שזה ביקור"....

כולנו זוכרים את גמלי "מלך הצעדות", השילוב של סיול, והשמחה העממית ההמונית, האירגון, ההתלהבות בדיוק התאימו לו, ואז היה שופע בדיחות ומרץ - צעדה בלעדיו - לא היתה שווה.

כך היה גם בגיוסים, באחד הגיוסים בכותנה אמר לי בכובד ראש התולי "המחזור שלנו כבר צריך לעבור לסנדויצ'ים".

מחנך 30-40 שנים 1/1/21

בשנים האחרונות לאחר שחלה ונאלץ להאיס את קצב פעילותו, קיבל את רכוז הבנין. גמלי קיבל את התפקיד בהרבה רצון טוב, בדרכו המיוחדת ציפה לעשייה גדולה, להזיז דברים, לשנות, מאחר שלא היתה בניה חדשה התמקדה כל הפעילות באחזקה שוטפת, הלחץ של פניות החברים, הרבה פעמים בצורת סענות חסרות סבלנות הכביד עליו מאוד.

את כל אהבתו ונשמתו השקיע בלהקת המחול. בעבודתו בלהקה ראה שליחות, גם ביצירת פעילות חיובית לבני הנוער וגם בכוון הציוני, בנסיעות הלהקה לחו"ל.

הקשר הבלתי אמצעי עם היהודים בתפוצות, הגאווה הלאומית ויצירת קשרים חמים וטבעיים עם האוכלוסיה המקומית ועם שאר הלהקות – היו לגמלי ליעוד והוא התמסר לכך בכל ליבו.

אני מקווה בשביל גמלי שימצא מי שיסול על עצמו את המשך המצווה הזו.

למשפחה ולנו ישארו המון זכרונות ובמרכזם – גמלי עם חיוך גדול וצחוק שבא מן הלב.

אילנה רכס

